

N:o 74.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 5 maj 1894.

— — — — Andra Kammaren den 5 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående förskjutande af den väguppskattningsnämnderna tillkommande ersättning m. m.

(Statsutskottets utlåtande n:o 33 och memorial n:o 55.)

Till Konungen.

Under åberopande af bifogadt utdrag af statsrådsprotokollet öfver civilärenden den 9 sistlidne mars har Eders Kongl. Maj:t i en samma dag aflåten proposition (n:o 50) föreslagit Riksdagen medgifva, att Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i rikets samtliga län skulle ega att, intill dess de i 52 § af lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 omförmälda vägkassor i de särskilda väghållningsdistrikten hunnit bildas, af om händer hafvande medel förskjuta dels till vägstyrelserna, uppå behöriga requisitioner, de belopp, som erfordrades för gäldande, enligt requisitioner bilagda, af vägstyrelserna granskade och godkända räkningar, ej mindre af den ersättning, som enligt 50 § af nämnda lag tillkomme ordförande och ledamöter i de särskilda nämnder, hvilc enligt 46 § i samma lag hade att uppskatta årliga kostnaden för underhållet af allmän väg den tid, marken vore bar, än äfven af de kostnader för skrifbiträde och expenser för dessa nämnder, hvilka för fullgörande af nämndernas uppdrag kunde ifrågakomma och borde af vägkassorna bestridas, allt med skyldighet för

vederbörande vägstyrelse att, så snart tillräckliga tillgångar hunnit i väggkassan inflyta, godtgöra de sålunde förskjutna medlen mot återbekommande af de till Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande ingifna räkningarne, dels ock, likaledes mot ersättning af vederbörande väggkassa, kostnaden för offentliggörande i länskungörelserna af vägnämndernas uppskattningsinstrument.

Angående den del af Eders Kongl. Maj:ts förslag, som afser medgifvande för Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i länen att mot ersättning af vederbörande väggkassa förskjuta kostnaden för offentliggörande i länskungörelserna af vägnämndernas uppskattningsinstrument, har Riksdagen icke ansett sig böra genom sitt beslut fastslå att, på sätt Eders Kongl. Maj:ts förslag innebär, berörda kostnad skulle slutligen gäldas af vederbörande väggkassa utan velat för närvarande lemna öppen frågan om, hvem som i sjelfva verket slutligen bör vidkännas denna kostnad, hvadan Eders Kongl. Maj:ts ifrågavarande framställning har på det sätt bifallits, att Riksdagen medgifvit, att Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i rikets samtliga län må ega att, intill dess de i 52 § af lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 omförmälda väggkassor i de särskilda väghållningsdistrikten hunnit bildas, af om händer hafvande medel förskjuta dels till vägstyrelserna, uppå behöriga requisitioner, de belopp, som erfordras för gäldande, enligt requisitionerne bilagda, af vägstyrelserna granskade och godkända räkningar, ej mindre af den ersättning, som enligt 50 § af nämnda lag tillkommer ordförande och ledamöter i de särskilda nämnder, hvilka enligt 46 § i samma lag hafva att uppskatta årliga kostnaden för underhållet af allmän väg den tid, marken är bar, än äfven af de kostnader för skrifbiträde och expenser för dessa nämnder, hvilka för fullgörande af nämndernas uppdrag kunna ifrågakomma och böra af väggkassorna bestridas, allt med skyldighet för vederbörande vägstyrelse att, så snart tillräckliga tillgångar hunnit i väggkassan inflyta, godtgöra de sålunda förskjutna medlen mot återbekommande af de till Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande ingifna räkningar, dels ock, mot ersättning af den det vederbör, kostnaden för offentliggörande i länskungörelserna af vägnämndernas uppskattningsinstrument.

Stockholm den 5 maj 1894.

Med undersätlig vördnad.
